

GERHARD HORNIG

Příběhy našich sousedů

Zpracovali: Anna Bačáková, Věra Bočková, Alena Blažková, Beáta Fillipi z 2.A

Pedagogické vedení: Mgr. Richard Juriga

Gymnázium doktora Josefa Pekaře Mladá Boleslav

Pan Gerhard Hornig a jeho paní
si připomínají výročí svatby

Pamětník: „Prostě, abych ti řekl pravdu, ta německá národnost ta jde pořád s tebou, a furt si prostě myslíš, že jsi špatnej člověk: Jenomže ta národnost neříká vůbec nic, záleží na tom, jakej člověk je.“

Pana Gerharda Horniga pronásledovala celý život jeho národnost. První uvědomění přišlo s koncem války.

Pamětník: „Tenkrát když mi bylo dvanáct a půl roku, když jsem jel pro dříví, tak tam hajnej zastavil a povídá: Hochu, dej si pozor! Dneska v noci Vernerovci zastřelili spousta Němců na Smědavě.“

Pan Hornig narozdíl od mnohých z nás opustil školu už ve třinácti letech a pracoval jako kočí. Otec pana Horniga byl roku 1943 převelen ze služby v Harrachově do Rumunska, kde byl zajat Rusy. Matka, Češka, dostala po válce na výběr, zda-li odejde do Německa, nebo zůstane v Čechách.

Pamětník: „Matce řekli tenkrát, že se ničím neprovinila. Protože tam se sloužilo všem, jestli to byl Čech nebo Němec, prostě žádný třenic tam nebyly.“

Po návratu otce byla roku 1948 znovu sjednocená rodina převezena z pohraničí do vnitrozemí. Cesta dobytčákem do Libáně trvala 3 dlouhé dny. Po vystěhování jim bylo určeno místo pobytu a práce v Sobotce.

Pamětník: „Protože my jsme byli pod policejním dohledem, my jsme měli zákaz opustit okres, když byla nějaká změna, tak jsme měli všechno hlásit na SNB.“

Po chvílkové asfaltářenské práci přešel pan Hornig k firmě Bacovský a Šverma, kde kvůli šikaně rebeloval. Naštěstí mu ze svízelné situace pomohla známost se sedlákem Balákem.

Za nějaký čas přijela policie a odvezla ho na státní statek v Mladějově, kde následně pracovala celá rodina. Roku 1953 získali české občanství, a proto musel pan Hornig nastoupit povinnou vojenskou službu - byl přidělen k pomocným technickým praporům.

Pamětník: „Taky na vojně jsem měl šikanu, všelijakou. Ale já jsem si vždycky udělal dobrý jméno, že jsem nikdá nezklamal, nikdá jsem nezalhal (a nikdá jsem). A to mě učil táta když už jsem byl jako dítě. “Povidal vždycky, koukej každýho zdravit, buď slušnej, koukej dobře pracovat a politiky si nevímej, ta není pro nás” protože byli vychovaní za Rakouska-Uherska.“

Po vojně se oženil s paní Mirkou Novákovou, kterou znal už z dob práce na statku v Mladějově.

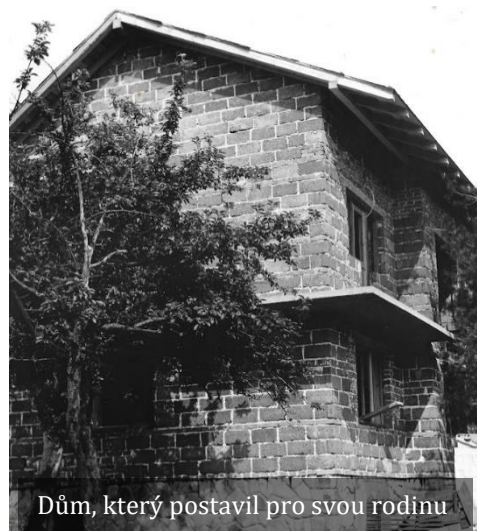

Pamětník: „Tady jsem byl přijmutej velice dobře, protože věděli, že umím dělat, ale měl jsem horší problém zase se sousedama. Já jsem prostě pro ně furt byl cizinec a přivandrovalec.“

„Musel jsem nejdřív ukázat, že prostě něco umím.“

Dlouhá léta pracoval
v těžebním průmyslu

Dům, který postavil pro svou rodinu

„No a teprve když jsem tohleto všecko udělal, tak teprve jsem měl od nich pokoj.“

Po stopách pana Horniga jsme došli až do současnosti, ve které se svou ženou spokojeně a šťastně žijí na Střelči.

Hornigovi

